

Nem tárulhat fel...

(Nemiel C Logismord, 2021)

...melynek felvetését óhajtád
Aeon-nak pírjában várakozva
míg létednek leghajnalán pőrén,
tisztá fényedben állván vágyottad önmagad

Gátat s keretet szab kettőződött lényeged
Létezői létnek keserű, korlátolt vámja ez
S ha kérdezték volna: vajh akartad-é?
Válasz gyanánt visszhangot vet zord ellenkezés

Megragadták lényemet egykoron
jégacél marásnak vipera-markai
Átvettek lét-és-nem-létnek szakadékan
Koldusgúnyát s botot öltött magára a meghasadás

Felrajzolom a felvetődést
ön-tábláknak rétegébe vésem életem
Míg körülöttem cinóber-fanfár kiált
indái által apránként körbefon szarkofág gyanánt a Sors

Színektől megfosztott fénynek pászmái rajzolnak lassacsán körül
Lidérceknek groteszk, blaszfém játékká
válok kényszerültté állóképbe tágult, kimerevedett pupillákon át
bámulván önmagamra erőltetetten lényegülni

Forgatván forogat meg önkény fertőjében vetített tengelye körül
e lázadás által kreált, az önkéntelenből kelletlen kiemelt lét-özön
Tengely, mely valóban... egykor az ÉN tengelyem is lehetett volna

Fornak, libbennek, s elvesznek Örvény által hasított
szövedékén át a névtelen Sors-nak
Pillanat most-jában született szavak, haldokló gondolatai e vad kavargásnak

Kihűlt, porszerű hamuhegyén rég letűnt vágyaknak szemlélem álmatag
búskomor, jéghideg pislákolástól övezetten mindazt, mi Önmagam
örökségéből nékem, mint örökös számára adódott, s megmaradt

Bősz berzenkedésre bőséges okot szolgáltatnak létemre méltatlan
borgőzben s megromlott fényekben tespedő Most-nak groteszk árnyképei
Töretlen akarattal vágyom vissza, letűnt dicsőségemnek drágakő-koronát

Mennyeknek szédítő magaslatáról, önnönmagamtól megrészegült
villámlásnak képében hullottam alá e kietlen, lankadó homálynak árkába
átok, melyet végtelenbe tágítok... önmagam számára Önmagam

Keresztre szegeztem ki értem jött, való életre hívván váltságot nyújtani
gőgből s dacból vert bilincseimnek súlyától görnyedvén
ős-erőm átvágott patakokból kiömlő életvíz módján illan belé a sötétnek szívébe,
hol aranyláncból font derengő virág nyílik,
büszkeségben tündökölvén, válván új jövőnek zálogává lenni